

да си останатъ къмъ Сливенската епархия и завършва: „мисля, че писавиѣта ми ще се взематъ подъ сериозно вниманіе отъ Сливенската община, и че ще употребѣи всички възможни сръдства, за да не се откъснѣи отъ епархїѣтанѣи една кааза, която и по право намъ принадлежи“. (Протоколи, ц. г., с. 168).

— Въ писмо отъ 27. IV. Чинтуловъ иска да му се изпратятъ и останалитѣ 20 лири турски, за да се допжлни съ тѣхъ двумѣсечната му прѣдставителска заплата. Наново повтаря да се погрижатъ, щото Ново Загорската кааза, да изяви писмевно до Светия синодъ желанието си да бжде присѣдинена къмъ Сливенската епархия. Напомня, че не е излишно да се поканятъ „айтозлийтѣ“ да направятъ сжщото, защото прѣславскїѣтъ прѣдставителъ претендира за Айтось. Слѣдъ това прибавя: „Чюдна работа отъ истена! всяки отъ прѣдставителѣитѣи иска владика, а отъ гдѣ ще му ся плаща не мисли, забѣлежети, че има епархїѣи състоящи отъ 4—5 хиляди вѣнчила, такава епархия на Владиката си лѣи по-напрѣдъ да плаща, на Екзархїѣята ли, или да размислява и за учебнѣитѣи завѣденїѣта и забѣлежети, че прѣдставителѣите на голѣмѣитѣи епархїѣи ни отстапватъ нищю, освѣнъ такива вече места, които никакъ не имъ са на семтъ — на мѣсто“. (Протоколи, ц. г., с. 169).

— Въ писмото си отъ 4. V. Чинтуловъ съобщава, че разпрѣдѣлението на епархїѣитѣи продължавало. Сливенската епархия се опрѣдѣлила съ слѣднитѣи каази: Сливенска, Ямболска, Ново-Загорска, Карнобатска, Айтоска, Месемврийска, Анхиялска и Созополска. Стара Загора сжщо станала епархия подъ название Загорска съ слѣднитѣи каази: Ст. Загорска, Казанлъшка и Чирпанска. Накрай Чинтуловъ се мжчилъ дано придума Старо-Загорскїѣтъ прѣдставителъ, щото двѣтѣи епархїѣи да се сѣединятъ въ една. (Протоколи, цит. год., стр. 173). — Въ писмо отъ